

SOFIA DRØMMER

Nu skal du høre en historie om Holger, Sofia og Vera. De går i den samme skole og er ret gode venner. Sådan nogle venner, der både kan kilde hinanden, så man er ved at tisse i bukserne. Og så gode venner, at man ikke lige har lyst til at blive hentet lige nu, fordi legen er så god, og mor eller far bare lige må vente, til legen er leget heeeelt færdig.

Hvis du selv går i børnehave, skole eller SFO - eller måske bare til spejder eller vandpolo, kender du det måske? Nå. Men i hvert fald er Holger, Sofia og Vera super-duper gode venner, og lige nu skal du forestille dig, at de sidder nede i klassen på skolen i en stor rundkreds med alle de andre børn og en voksen. Stig. Han er deres klasselærer. Og Stig siger lige sådan noget læreragtigt noget med, at de allesammen skal sidde stille. Være musestille. Ikke pille næse - og slet ikke spise det, de piller ud... Og sidde endnu mere stille. For nu skal de hver især fortælle, hvad de har lavet i weekenden.

For det er nemlig mandag, og det gør de hver mandag. "Så nu skal I allesammen lægge hovederne godt og grundigt i blød og tænke, så det knager", siger Stig. Og når man er kommet i tanke om, hvad det nu lige var, der skete i weekenden, skal man række hånden op. Stig når faktisk slet ikke at vise, hvordan man skal række hånden op, før Carl-Emil kaster sin arm i vejret. Han siger "migmigmigmigmig", og nu står han også op. Stig mener ikke, at Carl-Emil har lagt sit hoved nok i blød. "Det tager længere tid at tænke godt og grundigt", siger han. Og så må Carl-Emil sætte sig ned igen. Men han vil gerne vide, hvor det er, han skal lægge sit hoved, men Stig siger, at han har værsgø' bare at beholde sit hoved lige præcis, hvor det er og ellers sidde på sin bagdel og tænke og tænke. Det prøver Carl-Emil så lidt slukøret.

Vera forsøger også at komme i tanker om, hvad pokker det var, hun lavede i weekenden. Var det noget med, at farmor og farfar var på besøg? Var hun på legepladsen med Kajsa? Kajsa er hendes storesøster, som går i 5. ! Og kan køre på cykel med gear og det hele. Men hvad Søren var det nu, de lavede... Nu husker hun det! Hun var jo nede ved engen og cykle! Hun skynder sig at række hånden op.

"Ja, Vera værsgø", siger Stig. "Vi var på engen og cykle og jeg havde LaLa med min Skumfidusbamse og far var med og Kajsa var med og vi fik is med krymmel, der var helt blåt ligesom LaLa". Vera tænker sig om. "Og der var måger!". "Tak", siger Stig. "Rigtig fint". Flere af børnene er også ved at være færdige med at tænke sig godt og grundigt om, og nu fortæller de nogenlunde på skift, hvad de har lavet i weekenden. Ret almindelige ting i virkeligheden. Tilde har vasket bil med sin mor. Hugo har gamet med William indtil de ikke måtte mere og skulle gå ud og nyde det gode vejr, havde hans kedelige far sagt. Holger havde været i sommerhus, og der var en vandmand på stranden, som han havde trådt i. Først ikke med vilje og derefter så lidt med vilje.

Nu rækker Sofia hånden op, og det glæder de andre sig altid til. For Sofia har altid lavet nogle helt vildt utrolige ting i weekenden. Ting som ingen af de andre nogensinde har prøvet. Og tit ikke vidste, man overhovedet kunne prøve. Holger tænker tit, at han ville ønske, han havde lige så spændende weekender.

"Vi var i Zoo. Men den her gang tog vi ikke min fars lyserøde motorcykel. For den har vi solgt. I stedet hoppede vi på vores nye kængurustylter med propeller på". Sofia siger en sjov propellyd med munden, og flere af børnene griner. "Man behøver kun at hoppe 3-4 gange. Kæmpestore hop og så er man der!". Stig prøver at sige "tak for det" til Sofia og give turen til Mohammed, men Sofia fortæller videre. "Vi kom før de åbnede i Zoo, men det var lige meget, for vi kunne jo bare hoppe over hegnet. Det må vi godt. Det er en aftale, vi har med

dyrepasserne. Altså bare vi ikke viser stylerne til de rigtige kænguruer - så taber de halen af bare misundelse. Og det vil jo være synd. Vi var forresten ret sultne, for vi havde ikke fået morgenmad. Så fordi der ikke var nogle andre gæster i Zoo, kunne vi selv lave candyfloss". "Fik du candyfloss til morgenmad!!!?", råber Vera. "Ja da. Jeg lavede en uden pind. Stak bare hele armen ned i gryden og lavede candyflossen rundt om armen". "Wow!", udbryder Kira. "Og vil I vide, hvilken farve den havde?! Regnbuefarvet, selvfølgelig", siger Sofia og fortsætter. "Men der var alt for meget til, jeg kunne spise den. Så vi gik over til enhjørningerne. De har lige fået killinger, og de elsker regnbuefarvet candyfloss. Så fodrede vi dem, til de var helt regnbuefarvede. Men alt den candyfloss får dem til at prutte helt vildt. Når enhjørningekillinger prutter, lyder det som den lyd, isbiler siger". "Super. Tak Sofia", siger Stig. "Så er det Mohammeds tur!"

Efter rundkredsen er der frikvarter, og børnene er ude på legepladsen. Holger og Vera og Sofia klatrer rundt i klatrestativet. Vera har lige lært at hænge på hovedet. Så det gør hun ret meget. Holger synes, at det er sjovere at kurre ned af den skinnende metalstang. Mens de klatrer rundt, snakker de om alt muligt. Holger har tænkt over det, Sofia har lavet i weekenden. Det er den mest fantastiske og utrolige weekend, som Holger overhovedet kan huske, Sofia har fortalt om. Især det med enhjørningerne. Passer det virkelig? Altså. Han ved godt, der findes enhjørningebamser og enhjørningepenaltuse og selvfølgelig også enhjørningeslik. Men faktisk er han ret sikker på, at enhjørninger ikke findes sådan rigtigt? Og han har jo også lige været i Zoo med sin familie. Der så de alle mulige dyr. Men ingen enhjørninger. "Jojo", siger Sofia, da Holger spørger, om hun er sikker på, det var enhjørninger, hun havde fodret i zoo. "Den er god nok. De har lige fået dem. Enhjørninger kan jo flyve, så måske var de på en flyvetur, da du var der", siger Sofia. Det kan jo egentlig godt være, men Holger har stadig svært ved at tro på det. Og Vera siger, at nu ved hun ikke så meget om enhjørninger, men mere om Ninjaer, som selvfølgelig findes - men hun er også ret sikker på, at enhjørninger ikke findes. Det bliver Sofia ret sur over og også ret ked af. Hun sparker til en spand, så sandet flyver om ørene på dem, og går sin vej.

De tre plejer hurtigt at blive gode venner igen, men i dag går Sofia bare mest rundt for sig selv og vil ikke snakke. Også da de kommer over i SFO'en senere på dagen. Det er godt gammeldags træls, synes Vera og Holger. Og ret synd for Sofia. For sådan var det jo ikke ment, det med enhjørningerne.

I dag er det Holgers far, Arno, der henter ham. Han vil altid gerne vide, hvad Holger har fået dagen til at gå med. Holger synes, det er underligt, at voksne altid gerne vil vide den slags: Hvad man har lavet i weekenden. Hvad man har lavet i dag. Hvad man har lavet til spejder. Det er både ret svært lige at huske, og så er det jo allerede sket, og hvorfor skal man så snakke om det. Det er da sjovere at tale om det, man ikke har lavet endnu?! Men lige i dag vil Holger gerne snakke om, hvad han har lavet. For Sofia blev jo ked af det, og de nåede ikke at blive gode venner igen. Arno og Holger snakker om det hele vejen hjem, og de bliver enige om, at Holger må cykle over til Sofia og blive gode venner igen. Han kan jo tage Vera med. Holger og Vera bor lige ved siden af hinanden, og Sofia bor kun lidt længere nede af vejen. Så det er en god plan, synes Holger.

Holger tager sin cykel med over til Vera. Der er et hul i hækken. De to leger meget sammen, fordi de bor så tæt, og Sofia har også tit været på besøg. Men egentlig er der ingen af dem, der har været hjemme hos Sofia før. De ved bare, at hun bor i det gule hus længere nede af vejen, hvor de har drønet forbi mange gange. Vera er klatret op i et æbletræ ude i haven og hænger igen med hovedet nedad. "Vil du med ned til Sofia og blive gode venner igen", spørger Holger. "Ja da", siger Vera og hopper ned. Hun render ind og hører sin mor om lov og kommer så ud igen med sin sorte ninjacykelhjelm på hovedet.

"Hvad skal vi sige til hende?", spørger Vera, da de cykler ned mod Sofias hus. "Bare at vi gerne vil være gode venner igen, ik?", siger Holger. Det synes Vera, lyder helt og aldeles perfekt.

De parkerer cyklerne op ad hækken og drøner ind ad havegangen op til huset og ringer på. Det er Sofia, der åbner døren. Hun ser helt overrasket ud. Og stadig ikke særlig glad. "Hej", siger Holger. "Hej", mumler Sofia. "Vi vil gerne være gode venner igen", siger Vera. "Nemlig", siger Holger og fisker noget op af lommen. Det er tre kammerjunkere, han har taget med. En til dem hver. Sofia tager kammerjunkeren og siger "Helt fint. Jeg vil også gerne være venner igen!". De spiser kammerjunkere på trappestenen. De fniser, og Holger kan mærke, at det er dejligt at være gode venner igen. "Skal vi lege her hos dig Sofia", spørger Vera. Sofia kigger bagud og ind i huset. "Det dur ikke lige nu", siger hun så. "Vi er alene hjemme. Mine forældre er lige ude at køre".

Holger taber sin kammerjunker af bare forbavselse. "Hvad!?", siger han. "Altså helt fuldstændig alene hjemme!?". "Ja. Fuldstændig", siger Sofia og peger på indkørslen, hvor den røde bil plejer at holde. Men den er der ikke. "Wow", siger Vera. "Hvor sejt! Men hvorfor må vi så ikke komme ind", siger Holger. "Æh. Fordi at... Æh. Vores kælekrokodille, Vuffi, har dårlig mave... Og så bliver han altså ret umulig og bidder lidt i folk og sådan noget der". Det skal hverken Vera eller Holger nyde noget af. Vuffi fik Sofia for nogle weekender siden, kan Holger huske. Og han kan også huske, hvor mange tænder det var, Sofia fortalte, hun havde talt i hans mund. 701!!

Da de cykler hjem, er både Vera og Holger glade for, at de alle tre nu igen er gode venner. De er også enige om, at det er godt snyd, at Sofia må være alene hjemme! Og tænk sig at have en kælekrokodille?! De kan ikke vente med at fortælle det, når de kommer hjem.

Arno og hans kæreste Naja kigger på hinanden på den der voksen-måde, som Holger kender så godt, da han fortæller om Kælekrokodillen, og at Sofia må være alene hjemme. Og nu begynder de selvfølgelig at tale engelsk med hinanden. Det gør de altid, når Holger ikke må høre, hvad de siger. "Hvad snakker I om?!", spørger Holger irriteret. "For hvis I ikke tror på det, kan I selv tage ned og kigge!". "Just a moment... Eller... Lige et øjeblik, skat", siger Arno. De snakker videre. Holger bliver sur og råber: "Jeg ved godt, hvorfor I snakker engelsk! Det er fordi I synes, det er pinligt, at jeg ikke må være alene hjemme. Eller få en kælekrokodille. Eller bare en enkelt weekend i en lyserød motorcykel! Det er møg uretfærdigt!". Holger løber op på sit værelse.

Lidt efter kommer de begge op. De ser kedelige og alvorlige og ekstra meget voksne ud begge to. Og bestemt ikke som nogen, der nu vil til at fortælle, at Holger skal en tur ud og fyre den max af i en lyserød motorcykel. "Skat. Vi skal lige snakke med dig", siger Arno. "Om hvad?", siger Holger. "Om Sofia. Og hendes familie. Vi har lige ringet til Sofias mor". Og så fortæller de noget, som Holger har svært ved at forstå. Nemlig at Sofia og hendes lillebror snart skal bo hos en helt anden familie. Et helt andet sted i byen. Så både Sofia og hendes lillebror og mor og far kan få det bedre. "Bedre? Hvordan bedre?", spørger Holger. "Så de kan få en mere almindelig hverdag", siger Arno. Det synes Holger lyder meget kedeligt. Men Naja siger, at man måske ikke lige tænker over det, men at Sofia og hendes lillebror faktisk trænger til at det hele bliver lidt mere kedeligt. "Skal hun så aldrig se sine rigtige forældre igen?" vil Holger vide. "Jo. Det skal hun, skat. De vil jo altid være hendes far og mor – og de vil jo altid elske deres børn. Jeg kan godt se, det er lidt forvirrende og svært sådan lige at forstå", siger Arno. "De nye voksne er noget, man kan kalde *Hjerteforældre*." Det synes Holger lyder mærkeligt. Sofias forældre har jo også hjertes? "*Hjerteforældre* er voksne med kærlighed og ekstra meget overskud at dele ud af. Fx til børn som Sofia og hendes lillebror, der har brug for et helt nyt hjem. De kan også hjælpe børn, der måske en gang imellem bare mangler et sted, hvor de kan finde ro og tryk. Eller de kan mødes og game'e eller tage på legepladsen", siger Naja. Det synes Holger lyder meget fedt. Og så taler de videre, for

Holger har en del spørgsmål. Arno og Naja siger fx at Sofia nok ikke helt har den slags weekender hun fortæller om. Og nok heller ikke har håndfodret en enhjørningefamilie med candyfloss. I stedet drømmer hun måske om at tage i Zoo eller sommerhus. Sådan helt almindeligt. Og det er hendes måde at sige det på. Til sidst forstår Holger det faktisk sådan nogenlunde ok.

Nu er der så gået noget tid. Det er svært for Holger lige at vurdere, hvor mange dage og uger og sekunder og den slags. Tid er noget svært noget lige at holde styr på. Men det er i hvert fald mandag igen igen. For børnene sidder atter i rundkredsen. Carl-Emil har lige fået besked på at sætte sig ned og tænke lidt mere. Og det hele er ret meget, som det plejer. Eller det vil sige. Der er en ting, som slet ikke er. Vera har lige fortalt om sin weekend. Noget med en ny ninjafilm hun havde set. Ret kedeligt og Holger hørte ikke rigtig efter. Men så er det Sofias tur, og her stopper alting så med at være, som det plejer. For Sofia fortæller bare, at hun har været i parken med både sine hjerteforældre og rigtige mor og far, og de spiste en is. Med regnbuekrummel. Og der var måger. Og selvom historien er ret kedelig, bliver Holger glad. For mens Sofia fortæller, smiler hun sådan et smil, som Holger ikke kan huske, han har set hende smile før. Han har faktisk tænkt ret meget over det der med, ikke at bo med sin rigtige mor og far. Det kan ikke være let. Og selvom han savner at høre om Sofias vilde eventyr, kan han faktisk på en måde godt forstå, hvorfor det kan være rart med sådan nogle lidt mere kedelige weekender – præcis som Carl Emils og Veras og hans egne.